

A kalitka

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 2Mózes 14; 15:22-27; 17:1-7;

Példabeszédek 3; Lukács 4:1-13; 1Péter 1:6-9

„Ezen örvendeztek, noha most, mivel így kellett lennie, egy kissé megszomrodtatok különféle kísértések között” (1Pt 1:6, RÚF).

„A kalitkába zárt madár teljes napvilágnál és más zenei hangok hallatán nem éneklé azt az éneket, amit a gazdája meg akar tanítani neki. Megtanul itt is egy dallamfoszlányt, ott is egy trillát, de sohasem önálló, teljes dalt. Ha azonban a gazda letakarja a kalitkát és olyan helyre teszi, ahol a madár csak azt az éneket hallja, amit neki kell megtanulnia, a sötétben újra meg újra megpróbálkozik vele, míg végül megtanulja és aztán rázendít a teljes melódiára. Attól kezdve a világosságban is mindig el tudja azt a dallamot énekelni. Isten is így bánik gyermekeivel. Van egy ének, amit meg akar tanítani nekünk, és ha a szenvedések sötétjében megtanuljuk azt, azután már mindig el tudjuk énekelni” (Ellen G. White: *A Nagy Orvos lábnyomán*. Budapest, 1998, Advent Kiadó, 341. o.).

Figyeljünk fel arra, hogy maga a gazda viszi a madarat a sötétbe!

Azt könnyű megérteni, hogy Sátán okozza a fájdalmat. Viszont Isten is tevékeny szerepet vállalna abban, hogy olyan tűzpróbák felé vezet minket, amelyek során összezavarodunk vagy fájdalmat tapasztalunk?

A hét dióhéjban: Milyen bibliai példák jutnak eszünkbe azzal kapcsolatban, amikor maga az Úr vezeti népét olyan tapasztalatokba, amelyekről tudja, hogy szenvedéssel is fognak járni? Vajon milyen új énekeket akart megtanítani az embereknek?

ZSÁKUTCÁN ÁT AZ ÍGÉRET FÖLDJÉRE

„A fáraó közeledett. Izráel fiai pedig föltekintettek, és látták, hogy az egyiptomiak utánuk eredtek. Ekkor nagy félelem fogta el őket, és segítségért kiáltottak Izráel fiai az Úrhoz” (2Móz 14:10, RÚF).

Előfordult már velünk, hogy becsaptak, csapdába csaltak vagy zsákutcába tévedtünk? Ez akár kellemes élmény is lehet, például amikor belépünk egy szobába, ahol várnak ránk a barátaink és egyszerre kiáltják, hogy „Meglepetés! Boldog születésnapot!” Máskor megdöbbenő lehet, méghozzá egészen kellemetlen módon. Elképzelhető, hogy erőszakoskodtak velünk az iskolában, vagy egy kollégánk le akart minket járatni.

Az Úr az izraeliták előtt haladt attól kezdve, hogy elhagyták Egyiptomot, amíg el nem értek az ígéret földjére: *„nappal felhőoszlopban, hogy vezesse őket az úton, éjjel meg tűzoszlopban, hogy világítson nekik, és éjjel-nappal mehessenek”* (2Móz 13:21, RÚF). Egész útjuk során vezette őket. Viszont figyeljük meg, hogy először hová vitte őket: oda, ahol előttük tenger volt, hegyek mindkét oldalon, a fáraó serege pedig látótávolságon belül, pont mögöttük!

Olvassuk el Mózes második könyve 14. fejezetét! Miért vitte Isten az izraelitákat olyan helyre, ahol tudta, hogy rettegni fognak?

Az „oszlop” követése nem biztosít bennünket arról, hogy mindig boldogok leszünk. Kemény tapasztalat is lehet, mert az igazságban való nevelés folytan olyan helyekre is eljutunk, amelyek próbára teszik a szívünket – ami természetéből adódóan csalárd (Jer 17:9). A nehéz helyzetben onnan lehet igazán tudni, hogy valóban Istent követjük-e, ha nyitottak vagyunk a tanítására és következetesen alárendeljük az elménket és a szívünket a vezetésének, nem abból, ha nincsenek próbák és nem élünk át fájdalmat.

Mit tanultak meg az izraeliták ebből az esetből (2Móz 14:31)?

Időnként miért nehéz bízni Istenben még akkor is, ha ismerjük sok csodálatos ígéretét? Idézzünk fel néhány kemény helyzetet, amelyekbe szerintünk az Úr terelt minket, hogy megtanítsa „hinni” és Őt „félteni”!

KESERŰ VIZEK

„És elindula Izráel fiainak egész gyülekezete a Szin pusztájából, az Úr rendeléséhez képest az ő útjuk rendje szerint és táborot ütének Refidimben. De a népnek nem vala inni való vize” (2Móz 17:1).

Talán nem kapunk meg mindent Istentől, amit szeretnénk, de vajon nem számíthatunk mindarra, amire szükségünk van? Nem arra, amiről azt hiszszük, hogy szükségünk van, hanem arra, ami tényleg kell.

A víz létszükséglet volt az izraelitáknak. Miután az Úr átvezette őket a Vörös-tengeren, három napon át követték Őt a forró, száraz sivatagban. Értethető a kétségbeesésük, főként a pusztában, ahol létkérdés, hogy találjanak vizet. Mikor kapják meg a vizet, amire szükségük van?

Tehát merre vezet Isten őket? Az oszlop Máraiba ment, ahol végre van víz. A nép bizonyára izgatott lett. Viszont amikor megkóstolták, azonnal kiköpték, mert keserű volt. *„Ekkor zúgolódni kezdett a nép Mózes ellen, és ezt mondta: Mit igyunk” (2Móz 15:24, RÚF)?*

Majd néhány nappal később Isten újra megteszi. Ez alkalommal az oszlop olyan helyen áll meg, ahol egyáltalán nincs víz (2Móz 17:1).

Olvassuk el 2Móz 15:22-27 és 17:1-17 szakaszait! Mit mutatott meg Isten önmagáról Izraelnek Máraiban és Refidimben? Mit kellett volna a népnek megtanulnia?

Mit kérdezett Izrael népe Refidimben (2Móz 17:7)? Volt már, hogy ezt a kérdést tettük fel mi is? Ha igen, miért? Hogyan éreztük magunkat és mit tanultunk meg azután, hogy választ kaptunk? Hányszor kellett feleletet kapnunk ahhoz, hogy egyáltalán ne is tegyünk fel ilyen kérdést?

SIVATAGI NAGY KÜZDELEM

„Jézus pedig Szentlélekkel telve visszatért a Jordántól, és a Lélektől vezetve a pusztában töltött negyven napot, ahol az ördög megkísértette. Nem evett semmit azokban a napokban, de azok elmúltával megéhezett” (Lk 4:1-2, ÚRK).

Olvassuk el Lk 4:1-13 részét! Milyen tanulságokat vonhatunk le ebből az esetből a kísértéssel szembeni ellenállásról, illetve arról, hogy ne adjuk be a derekunkat a bűnnek?

Azért nehéz ügy a kísértés, mert olyan dolgokra irányul, amelyekre valóban vágyunk. Ráadásul úgy tűnik, hogy mindig a leggyengébb pillanatainkban jön. Lukács 4. fejezete leírja Jézus megkísértése történetének az elejét, ami nem könnyű problémákat vet fel. Első ránézésre úgy tűnik, hogy a Szentlélek viszi Jézust a kísértésbe, viszont Isten sosem kísért bennünket (Jak 1:13). Ám ahogy azt már láttuk, az Úr időnként valóban tűzpróbába vezet. A 4. fejezetből kitűnik, hogy a Szentlélek irányíthat olyan megpróbáltatások felé, ahol ki vagyunk téve Sátán vad kísértéseinek. Amikor erősek ezek a kísértések, félreérthetjük a helyzetet, azt képzelhetjük, hogy nem jól követtük Istent. Viszont ez nem feltétlenül igaz. „Ha nehéz helyzetbe jutunk, gyakran kételkedünk Isten Lelkének vezetésében. Jézust viszont Isten Lelke vezette a pusztába, hogy Sátán megkísértse. Ha Isten megengedi a próbákat, akkor ezzel javunkat szolgáló célja van. Jézus nem élt vissza Isten ígéreteivel, nem kereste önként a kísértést és nem esett kétségbe, amikor jött a kísértés. Mi se cselekedjünk másképp” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 98. o.)! Időnként megperzselődünk az olvasztótégelyben ahelyett, hogy megtisztulnánk. Éppen ezért megnyugtató a tudat, hogy amikor megtörünk a kísértés alatt, utána ismét képesek lehetünk még reménykedni, mert Jézus szilárdan kitartott. A jó hír az, hogy Isten nem vet el, el sem hagy minket, mivel Krisztus hordozza a bűneinket, megfizette az árát a kísértéssel szembeni sikertelen ellenállásunknak (bármilyen legyen is az), illetve nehezebb tűzpróbát kellett kiállnia mindannál, amivel nekünk valaha is szembe kell néznünk. Van remény, még annak a számára is, aki a bűnösök között az első (1Tim 1:15)!

Milyen kísértésekkel nézünk most szembe? Töltsünk el egy kis időt imában, és kérjük az Urat, hogy tanítsa meg nekünk, hogyan alkalmazhatjuk Jézus példájának tanulságait az életünkben! Emlékezzünk arra, hogy sosem kell alulmaradnunk a kísértéssel szemben! Arra is gondoljunk viszont, hogy ha mégis megtörténne, van Megváltónk!

MARADANDÓ ÖRÖKSÉG

Olvassuk el 1Pt 1:6-7 verseit! Mit mond itt Péter?

Péter olyanoknak ír, akik nehézségekkel küszködtek és gyakran igen egyedül érezték magukat. Isten választottait szólította meg, akik „Pontusban, Galátiában, Kappadóciában, Ázsiában és Bithiniában elszéledt jövevények” voltak (1Pt 1:1). Ez a terület ma Törökország nyugati részeként ismert. Néhány verssel később kifejezi az apostol, hogy tudja, „különféle kísértések között” szomorkodnak (1Pt 1:6).

Mit ért Péter azon, hogy „elszéledt jövevények”? Még mivel tetézte a megpróbáltatásaikat ez az állapot?

Abban az időben újdonságnak számított, ha valaki keresztény volt. A hívők kevesen, sokszor kisebbségben voltak, akiket a legjobb esetben félreértettek, a legrosszabb esetben pedig üldöztek. Péter viszont azzal bátorítja őket, hogy a próbák nem véletlenszerűek, kaotikusak (1Pt 1:6-7). Akik kirtartanak a „különféle kísértések között”, azoknak a célja az őszinte hit.

Olvassuk el 1Pt 1:6-9 részét! A próbák között legfőképpen mivel bátorítja Péter ezeket az embereket? Mit jelentsen a számunkra is ez a reménység?

Mennyiben mérhető össze ezek a próbák az örökkévalósággal, ami Krisztus visszajöveletekor vár rájuk, bármit is szenvedjenek éppen? Péter szavai nekünk is Istentől jövő üzenetek, mindegy, hogy pontosan mi előtt állunk. Akármilyen nehezek vagy fájdalmasak legyenek is a próbáink, sosem szabad szem elől tévesztenünk a végső célt, az örök életet az új égen és új földön, ahol nem lesz fájdalom, sem szenvedés, sem halál! Ilyen ígéret birtokában, amit Jézus a halálával biztosított, különösen fontos, hogy ne vesszítsük el a hitünket, hanem a nehézségeink között inkább kérjük az Urat: tisztítson meg mindattól, ami csak a hitünk útjában áll!

TŰZPRÓBA

Volt egy fiatalember, kit nevezünk most Alexnek. Igen zúrós gyerekkora volt: kábítószeresek, erőszak és a börtönt is megjárta. Am egy gyülekezeti tag kedvessége folytán (akit Alex korábban meglopott) hallott Istenről és átadta az életét Krisztusnak. Továbbra is akadtak még gondjai és bajai, illetve körülengték múltjának egyes velejáráói, de Jézusban új ember lett. Szerette Istent, amit azzal akart kifejezni, hogy engedelmeskedik a parancsolatainak (1Jn 5:1-2). Egyszer Alex úgy érezte, hogy az Úr lelkésznek hívja. Minden jel arra mutatott, ő pedig habozás nélkül felelt Isten hívására.

A főiskolán egy darabig minden jól ment, majd hirtelen egyik dolog siklott félre a másik után, az élete szétesett. Kiapadt a pénzforrása, aztán egy közeli barátja fordult ellene és hamis vádakkal illette, amelyek rontották a hírnevét. Később állandóan betegeskedett, de senki sem tudta megállapítani, hogy mi a baja. Ez már a tanulmányaira is kihatott, félt, hogy ki fog maradni a főiskoláról. Ráadásul kemény küzdelmet jelentett számára a drog, ami a környéken szabadon elérhető volt. Egyszer el is bukott azon a téren. Nem értette, hogy miért történik mindez, hiszen az Úr vezette az iskolába. *Vajon tévedett volna? Ha igen, akkor csak egy óriási félreértés lenne az Istennel való tapasztalata?* Kétségbe vonta még a hite legalapvetőbb elemeit is.

Képzeljük el, hogy a válsága közben Alex hozzánk fordul tanácsért! Mit mondanánk neki? Milyen saját tapasztalatunk segíthetne egy hozzá hasonló helyzetben levőnek? Hogyan segíthetnek a következő versek ilyen körülmények között: Példabeszédek 3. fejezet; Jer 29:13; Róm 8:28; 2Kor 12:9; Zsid 13:5?

A hívők közül szinte mindenki átment olyan válságon, amikor kísértést érzett, hogy kételkedjen az Úr vezetésében. Ilyen helyzetben fontos, hogy az ígéretekre kapaszkodjunk, idézzük az emlékezetünkbe azt, ahogyan a múltban vezetett minket Isten és imádkozzunk hitért, erőért. Az Úr sosem mond le rólunk. A következő kérdést kell feltennünk magunknak: hogyan állhatunk ellent annak a kísértésnek, hogy feladjuk az Istenbe vetett bizalmunkat?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, „Kivonulás” c. fejezet, 237-245. o.; „A Vörös-tengertől a Sinai-hegyig” c. fejezet, 246-258. o.; *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, „A megkísértés” c. fejezet, 86-95. o.

„Annak idején az Úr Refidimbe vezette a népét, de minket is vihet oda, hogy próbára tegye a hűségünket. Nem mindig vezet kellemes helyekre. Ha úgy tenne, önelégültségünkben megfeledeznénk arról, hogy Ő a segítőnk. Arra vágyik, hogy felfedje magát nekünk és feltárja a rendelkezésünkre álló bőséges erőforrásokat. Azért engedi az utunkba a próbákat és a csalódást, hogy felismerjük, mennyire rászorulunk a segítségére és megtanuljuk Őt segítségül hívni. Hús patakat képes fakasztani a kemény sziklából. Nem tudjuk meg egészen addig, amíg szemtől szemben nem leszünk vele, amikor úgy látunk majd, ahogy minket látnak és úgy ismerünk, ahogy minket ismernek, hogy mennyi terhet hordozott értünk és még mennyit vett volna magára boldogan, ha gyermeki hittel hozzá vittük volna azokat” (Ellen G. White: „Rephidim” c. cikke, *Advent Review and Sabbath Herald*. 1903. április 7.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Gyakran személyes kérdésnek tekintjük a kísértést, ami természetesen igaz is. Ugyanakkor vannak közösségi jellegű kísértések is, amelyek ellen csoportosan kell védekeznünk - egyházként, gyülekezetként? Ha igen, akkor mi minden lehet ilyen?
- 2) Kérdezzük meg, hogy van-e, aki hajlandó beszélni a „kellemetlen helyekről”, ahová eddig el kellett mennie! Mi jelentett kellemetlenséget? Másként tekintenénk az ilyen esetekre, ha ma újra hasonló helyzetbe kerülnénk?
- 3) Mind értjük az amögött meghúzódó elvet, hogy Isten a próbákon keresztül enged megtisztulni, nemesebbé válni. Viszont hogyan vegyük azt, amikor úgy tűnik, nincs értelme a próbának, mint amikor valaki szörnyethal egy autóbalesetben? Gondoljuk végig az osztályban a lehetséges válaszokat!
- 4) Imádkozzunk együtt egymásért, hogy mind megerősödhessünk és kiállhassuk a próbákat, hűségesek maradhassunk!
- 5) Tudunk valakiről, aki a próbák közben eltévedt? Ha igen, milyen gyakorlati segítséget adhatnánk neki, hogy visszataláljon?

LUKÁTSI VILMA: VILÁGÍTÓTORONY

Nemcsak a tengeren iszonyú a magány,
ahol a sötétség hatalma nő,
néha olyan a bennünk levő,
hogy nem talál oda hozzánk
a másik ember!
Elijeszti a tenger,
az idegenség...

Ha Krisztus szeretete
fénylene rajtunk
- mint a világítótorony -,
mondaná szavak nélkül is:
- Ne féljetek!
Valaki van! Valaki őriz!
VALAKI jár a hullámokon!